

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6To/8/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8319010656
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emil Dubňanský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8319010656.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Emila Dubňanského a sudcov JUDr. Petra Farkaša a JUDr. Rastislava Vargu, PhD., L.LM, MBA na verejnom zasadnutí konanom dňa 05. mája 2021, v trestnej veci obž. J. W. pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné sp. zn. 3T/109/2019 zo dňa 16. decembra 2020 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 3 Tr. por. z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

obžalovanému J. W., nar. XX.XX.XXXX v Z., trvale
bytom Z., J. XXXX/XX,
t. č. v ÚVV a ÚVTOS Košice

u k l a d á :

Podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 5 Trestného zákona trest odňatia slobody na 5 (päť) rokov a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody z a r a d u j e do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 3T/109/2019 zo dňa 16. decembra 2020 bol obžalovaný J. W. a uznaný za vinného zo spáchania zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

- dňa 20.05.2019 v presne nezistenom čase okolo 21.00 hod. na chodníku v parku pri pomaľovanej betónovej stene za bytovým domom č. 5 na ul. Laboreckej v Humennom po tom, čo pristúpil k P. O. a pýtal od neho peniaze, ktoré mu P. O. odmietol dať s tým, že má posledných 50,- eur, udrel tohto rukou do strednej časti brucha, v dôsledku čoho sa P. O. prehol smerom dopredu a vtedy mu z ruky vytrhol bankovku nominálnej hodnoty 50,- eur, s ktorou následne odišiel, čím spôsobil P. O. škodu vo výške 50,- eur.

Za to bol obžalovanému podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona za použitia, § 37 písm. m/ Trestného zákona, § 38 ods. 2, 5 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov a 6 mesiacov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona bol obžalovaný na výkon uloženého trestu zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku okresný súd uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenému P. O., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom W., B. XXXX/X, škodu vo výške 50,- eur.

Proti tomuto rozsudku podal ihneď po jeho vyhlásení odvolanie obžalovaný do výroku o vine a treste. V neskoršie preložených dôvodoch odvolania obžalovaný prostredníctvom ustanoveného obhajcu rekapituluje výrokovú časť napadnutého rozsudku ako aj výpovede obžalovaného, poškodeného O. a svedka U., pričom hodnovernosť výpovede poškodeného a svedka U. U. je nedôveryhodná a nie je verifikovaná ďalšími dôkazmi. Najzávažnejší rozpor v ich výpovediach je treba vidieť v tom, že obidvaja zhodne tvrdili, že bezprostredne po skutku išiel obžalovaný s peniazmi do bytového domu na ul. Laboreckej 5 a oni bezprostredne išli za ním, obžalovaný nemal pri sebe fľašu vína. Z kamerového záznamu vyplynulo, že peniaze 50,-€ mal obžalovaný už v čase pred údajným spáchaním skutku. Ak by sa skutok stal tak, ako ho opísali poškodený a svedok U. U., a to že obžalovaný udrel poškodeného, následne mu vytrhol peniaze a s peniazmi išiel do vchodu bytového domu na ul. Laboreckej č. 5, tak by na kamerovom zázname nemohlo byť zaznamenané ako vchádza do vchodu s fľašou vína v ruke, lebo podľa výpovedí svedka poškodeného a svedka U. U. nato nemal čas, aby zakúpil fľašu vína. Súd sa mal preto prikloniť k výpovedi obžalovaného, ktorý tvrdil, že poškodený mu dal peniaze dobrovoľne a on po tom ako sa stretol s I. išiel tieto peniaze rozmeniť. Taktiež na kamerovom zázname z bytového domu na ul. Laboreckej č. 5 je zrejmé, že obžalovaný viackrát vošiel do bytového domu / záznam 9:14 hod/, čo poškodený a ani svedok vo svojej výpovedi neuviedli. Oni zhodne uvádzali, že obžalovaný vošiel iba raz do bytového domu. Poškodený O. a svedok U. U. uviedli, že im dvere do vchodu bytového domu otvoril pán s bicyklom. Z vykonaných dôkazov vyplýva, že sa jednalo o inú osobu ako uviedli svedok-poškodený a svedok U. U.. Celá výpoveď poškodeného O. a taktiež svedka U. U. je vyvrátená jednak výpoveďou obžalovaného ale hlavne kamerovým záznamom z predajne GVP na ul. Laboreckej ulici a záznamom pred a v bytovom dome Laborecká 5. Obžalovaný sa domnieva, že ak by sa mal stať skutok tak, ako je uvedený v obžalobe, tak by s tým aj korešpondoval záznam z predajne GVP - nonstop a záznam z bytového domu na ul. Laborecká 5. Existuje tu zásadný rozpor medzi vykonanými dôkazmi a na ich základe urobenými skutkovými zisteniami. Súd pritom vyhodnotil dôkazy jednostranne a len v neprospech obžalovaného, pričom pri hodnotení dôkazov je súd povinný postupovať v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov uvedenej v ustanovení § 2 ods. 12 Tr. poriadku, k čomu cituje uznesenie NS SR z 25.11.2010, sp. zn. 5To 20/2010. Výsledky dokazovania súdu nevytvárajú podľa skutkových zistení podmienky len pre úsudok, že je možné, že sa dokazovaná skutočnosť stala, ale pripúšťajú teda aj možnosť toho, že sa dokazovaná skutočnosť naopak nestala, a preto nie je možné jednoznačne urobiť záver o pravdivosti tejto skutočnosti, t.j. že došlo k útoku ako to popisali svedok poškodený a svedok U. U.. Má zato, že súd mal použiť zásadu „in dubio pro reo“. Navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. d/ Trestného poriadku napadnutý rozsudok zrušil a rozhodol tak, že obžalovaného spod obžaloby oslobodzuje, nakoľko skutok pre ktorý je obžalovaný stíhaný sa nestal.

Na základe takto podaného odvolania krajský súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým obžalovaný podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a zistil, že odvolanie je čiastočne dôvodné, ašak z iných ako uvádzaných dôvodov.

Úvodom je potrebné konštatovať, že súd prvého stupňa na hlavných pojednávaniach vykonal celé do úvahy prichádzajúce dokazovanie týkajúce sa skutku uvedeného v obžalobe prokurátora a boli vykonané dôkazy v rozsahu potrebnom na zistenie a ustálenie skutkového stavu veci a to zákonným spôsobom, pričom ani obžalovaný sa v rámci odvolacieho konania nedomáhal vykonania ďalších dôkazov. Z takto procesne zabezpečených dôkazov následne okresný súd vyvodil skutkové okolnosti, tak ako sú uvedené vo výroku napadnutého rozsudku, pričom tieto majú oporu vo výsledkoch dokazovania. Prvostupňový súd vyhodnotil dôkazy v súlade so zásadou uvedenou v § 2 ods. 12 Tr. poriadku. Krajský súd považuje tieto skutkové zistenia za správne, s nimi sa stotožnil a keďže súd prvého stupňa v odôvodnení svojich rozhodnutí podrobne rozviedol jednotlivé dôkazy, z ktorých pri ustálení skutkového stavu vychádzal, odvolací súd na toto rozhodnutie súdu prvého stupňa v celom rozsahu odkazuje.

Krajský súd konštatuje, že prípravné konanie bolo vykonané procesným spôsobom a dôkazy boli zaobstarané v dostatočnom rozsahu odôvodňujúcim podanie obžaloby. Súd prvého stupňa sa s týmito dôkazmi vysporiadal v celom rozsahu a to aj s prihliadnutím na návrhy procesných strán.

Výsledky vykonaného dokazovania v danom prípade vyznievajú jednoznačne a tvoria ucelenú reťaz tak priamych, ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých bez akýchkoľvek pochybností možno vyvodiť bezpečný záver, že obžalovaný spáchal skutok, ktorý mu bol obžalobou kladený za vinu. Úplnosť vykonaných dôkazných prostriedkov vytvorila vo veci nevyhnutný základ na záverečnú myšlienkovú činnosť aj odvolacieho súdu, ktorá spočívala v zhodnotení dôkazov v zmysle uvedených zásad vyplývajúcich z § 2 ods. 12 <http://www.epi.sk/Main/Default.aspx?Template=~Main/TArticles.ascx&phContent=~ZzSR/ShowRule.ascx&RuleId=0&FragmentId1=3507547&FragmentId2=3507547&VirtualDate=20.+12.+2000> Trestného poriadku a na vytvorenie záverov o tom, či, ako a k akému skutku došlo. Z obsahu odôvodnenia rozsudku vyplýva, že uvedené hodnotenie dôkazov neodporuje základným princípom logického myslenia.

Aj podľa názoru krajského súdu výrok o vine obžalovaného je možné ustáliť predovšetkým na základe výpovede poškodeného P. O., ktorý po celý čas trestného stíhania trval na tom, že ho obžalovaný udrel do brucha a z ruky mu vzal 50 euróv bankovku. Súčasne poprel tvrdenie obžalovaného o tom, že peniaze mu dal dobrovoľne, aby mu za nich zadovážil drogy. Nevie nič ani o žiadnej soli, ktorú mu podľa výpovede obžalovaného mal dať v sáčiku, predstierajúc, že ide o omamnú látku. Taktiež svedok Q. U. U. potvrdil výpoveď poškodeného a uviedol, že videl ako obžalovaný W. udrel poškodeného P. O. do brucha a vzal mu peniaze z ruky. Ani svedok I. I. nepotvrdil výpoveď obžalovaného o tom, že mu mal dať soľ, ktorú dal do sáčku s tým, že obžalovaný predstieral, že sa jedná o drogy, práve naopak tvrdil, že obžalovaný mu volal, že mu chce vrátiť 30 eur, čo si od neho už skôr požičal a určite sa nerozprávali o niečom takom, aby pre neho zabezpečil drogy. Zároveň poškodený O. ako aj svedok U. v prípravnom konaní uvádzali (a to dokonca ešte pred prvým výsluchom svedka I.), že dôvodom, pre ktorý žiadal obžalovaný od poškodeného peniaze bola práve tá skutočnosť, že ich potreboval na vrátenie známemu. Obžalovaný súčasne potvrdil to, že dostal sms od poškodeného, v ktorej ho žiadal o vrátenie peňazí do 5 minút, inak volá na políciu.

Súhrn týchto priamych a nepriamych dôkazov preukazuje vinu obžalovaného a tvorí nám logickú a ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňajúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti zažalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného.

Správne a zákonu zodpovedajúce, sú preto právne závery okresného súdu, pokiaľ ide o výrok o vine napadnutého rozsudku a rovnako tak aj pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu konania obžalovaného J. W., keď takéto konanie obžalovaného posúdil ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona. Obžalovaný tým, že použil fyzické násilie voči poškodenému a zmocnil sa cudzej veci - bankovky v nominálnej hodnote 50 eur, naplnil po objektívnej aj subjektívnej stránke obligatórne náležitosti uvedeného zločinu.

Prvostupňový súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zaoberal aj poľahčujúcimi a priťažujúcimi okolnosťami, pričom vyhodnotil existenciu len priťažujúcej okolností podľa § 37 písm. m/ Tr. zákona (obžalovaný už bol za trestný čin odsúdený), bez zistenia poľahčujúcich okolností uvedených v § 36 Tr. zákona a z dôvodu opätovného spáchania zločinu pri ukladaní trestu postupoval v zmysle § 38 ods. 5 Tr. zákona.

Ako vyplýva z odpisu z registra trestov obžalovaný má v ňom 4 záznamy. Rozhodnutím Okresného súdu Humenné sp. zn. 1T/9/03 zo dňa 6.3.2003 bol obžalovaný uznaný za vinného zo spáchania trestného činu podľa § 248 ods. 1 Tr. zákona (z.č. 140/1961 Zb), za čo mu bol uložený podmienkový trest odňatia slobody na 3 mesiace, ktorý bol zrušený rozhodnutím Okresného súdu Humenné sp. zn. 4T/49/04 zo dňa 20.12.2004 a obžalovanému bol uložený súhrnný podmienkový trest odňatia slobody na 6 mesiacov, z ktorého sa osvedčil 10.3.2007 a na obžalovaného sa hľadí, akoby nebol odsúdený. Rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 1T/203/06 zo dňa 28.03.2007 bol obžalovaný uznaný vinným zo spolupáchatelstva trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona a iné, za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody na 8 mesiacov v ústave na výkon trestu s

minimálnym stupňom stráženia (vykonal ho 5.2.2008), ktorý bol zrušený rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 1T 89/2008, právoplatným dňa 25.10.2013, ktorým bol obžalovaný uznaný za vinného zo spolupáchatelstva obzvlášť závažného zločinu lúpeže podľa § 20 Trestného zákona k § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona a prečinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 171 ods. 2 Trestného zákona, za čo mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 12 rokov nepodmienečne. Z výkonu tohto trestu bol podmiennečne prepustený dňa 16.06.2017 so skúšobnou dobou na 6 rokov.

Aj napriek skutočnosti, že obžalovaný podľa odpisu z registra trestov má 4 záznamy, v prvých dvoch prípadoch sa na neho hľadí, akoby nebol odsúdený a v poradí tretie odsúdenie bolo zrušené vo výroku o treste posledným odsúdením rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 1T 89/2008, ktorý bol dôvodom pre použitie ust. § 38 ods. 5 Tr. zákona, t.j. opätovne spáchanie zločinu a zvyšovanie dolnej hranici trestnej sadzby o jednu polovicu.

Formálnou náležitosťou recidívy je totiž predchádzajúce odsúdenie páchatel'a súdom za trestný čin. Ak o takomto predchádzajúcom odsúdení platí zákonná fikcia, že sa na páchatel'a hľadí, akoby nebol odsúdený, alebo predchádzajúce odsúdenie bolo zahladené výrokom súdu, nemôže ísť o recidívu v zmysle § 37 písm. m) Tr. zákona a teda nemožno vyvodzovať voči páchatel'ovi nijaké dôsledky a pri výmere trestu to nemožno hodnotiť ako priťažujúce páchatel'ovi.

Podľa § 38 ods. 1 Tr. zákona, na okolnosť, ktorá je zákonným znakom trestného činu, nemožno prihliadnuť ako na poľahčujúcu okolnosť, priťažujúcu okolnosť, okolnosť, ktorá podmieňuje uloženie trestu pod zákonom ustanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby, alebo okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby.

Podľa § 38 ods. 5 Tr. zákona, pri opätovnom spáchaní zločinu sa zvyšuje dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu polovicu; v takom prípade sa ustanovenie odseku 4 nepoužije.

Ako je zrejme z uvedeného obžalovaný už bol v minulosti raz súdne trestaný za zločin. V danom prípade preto okresný súd pri ukladaní trestu správne aplikované ust. § 38 ods. 5 Tr. zákona, avšak nemal znovu tú istú skutočnosť, t.j. že obžalovaný bol v minulosti za takýto zločin odsúdený, vyhodnotiť ako priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m/ Tr. zákona, keďže prvé dve odsúdenia sú zahladené a posledné odsúdenie bolo dôvodom na použitie ust. § 38 ods. 5 Tr. zákona, pričom tretie odsúdenie bolo zrušené práve posledným odsúdením, keďže šlo o zbíhajúcu sa trestnú činnosť. Z uvedeného dôvodu preto krajský súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a sám vo veci rozhodol.

Po opätovnom prehodnotení poľahčujúcich a priťažujúcich okolností odvolací súd nezistil u obžalovaného žiadnu poľahčujúcu okolnosť ani priťažujúcu okolnosť, pretože skutočnosť, že obžalovaný bol už v minulosti odsúdený, nemohol uznať ako priťažujúcu okolnosť (§ 37 písm. m/ Tr. zákona), došlo by totiž k dvojitému pričítaniu tej istej skutočnosti, keďže opakované spáchanie zločinu (teda predchádzajúce odsúdenie) krajský súd zohľadnil pri použití ust. § 38 ods. 5 Tr. zákona. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd potom pri ukladaní trestu postupoval v zmysle ustanovenia § 38 ods. 2, 5 Tr. zákona, teda zvyšoval dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu polovicu. Obžalovanému bolo tak možné ukladať trest odňatia slobody na 5 rokov a 6 mesiacov až 8 rokov.

Odvolací súd v rámci všeobecných zásad platných pre ukládanie trestov pri určovaní druhu trestu a jeho výmery vyhodnotil všetky okolnosti, ako aj momenty, ktoré ovplyvňujú požiadavku ochrany spoločnosti a občanov pred páchaním takejto trestnej činnosti, pričom zväzil aj okolnosti na strane obžalovaného a zastáva názor, že uložený trest odňatia slobody v trvaní päť a pol roka, t.j. na samej dolnej hranici zvýšenej trestnej sadzby, v plnej miere zodpovedá zásadám pre ukládanie trestov vzhľadom na vyššie uvedené a to aj z hľadiska individuálnej a generálnej prevencie. Prihliadal pritom i na spôsob spáchania činu a jeho následok, na hodnotenie osoby obžalovaného, jeho pomery a možnosti jeho nápravy, z čoho vyvodil záver, že boli splnené zákonné podmienky pre uloženie takéhoto trestu.

Krajský súd zároveň rozhodol o spôsobe výkonu uloženého trestu u obž. J. W., ktorého zaradil na výkon uloženého trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia vzhľadom na to, že obžalovaný bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním tohto trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Čo sa týka výroku o náhrade škody, tento považuje odvolací súd za zákonný a správny, keďže poškodený si svoj nárok uplatnil riadne a včas a boli splnené podmienky na uloženie takejto povinnosti obžalovanému, preto ho krajský súd ponechal nedotknutý v napadnutom rozsudku.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného krajský súd poukazuje na vyššie podrobne rozvedené skutočnosti a právne závery, ktorými sa spravoval ako aj na odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa. Výrok o vine bolo možné ustáliť na usvedčujúcich výpovediach poškodeného P. O., svedkov Q. U. U. a čiastočne I. I., pričom prvý dvaja menovaní trvali na tom, že obžalovaný fyzicky napadol poškodeného a vzal mu peniaze z ruky. Podľa dlhodobej ustálenej súdnej praxe (pozri napr. R 38/68-IV.) súhrn nepriamych dôkazov k preukázaniu viny obvineného musí tvoriť logickú a ničím nenarušenú sústavu vzájomne sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obvineného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru. V posudzovanom prípade je potrebné uviesť, že obžalovaný je zo spáchania žalovaného skutku usvedčovaný priamymi dôkazmi - výpoveďami poškodeného O. a svedka U.. Tieto výpovede (ako priame dôkazy) boli navyše podporené dôkazmi nepriamymi, a síce výpoveďou svedka I., ktorý potvrdil, že obžalovaný mu dlhoval peniaze, ktoré mu vo výške 30 eur v inkriminovaný večer aj vrátil, poprel dávanie soli obžalovanému alebo bavenie sa o zháňaní drog, pričom svedkovia O. a U. tiež uvádzali, že obžalovaný ako dôvod požičania si peňazí od poškodeného uvádzal to, že ich potreboval vrátiť známemu (svedkovi I.). Tieto priame a nepriame dôkazy vo svojom súhrne vytvárajú už spomenutú uzavretú reťaz dôkazov neumožňujúcich iný záver ani o priebehu žalovaného skutku ani o osobe páchatela než ten, ku ktorému dospel aj prvostupňový súd. Zároveň obžalovaný sa dopustil teraz súdnej trestnej činnosti v priebehu plynutia skúšobnej doby podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody. Obžalovaný v minulosti už bol odsúdený ako aj priestupkovo postihnutý za skutky obdobného charakteru (trestné činy ublíženia na zdraví, lúpeže, priestupky proti občianskemu spolunažívaniu spočívajúcich vo verbálnych ale aj fyzických napadnutiach iných osôb). Taktiež dôvody odvolania uvádzané obžalovaným sú vo svojej podstate ich zopakovaním, pričom k ich uplatneniu už došlo v rámci prvostupňového konania. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia na tieto namietané skutočnosti logicky a presvedčivo reagoval a s tam uvádzanou argumentáciou sa stotožnil aj krajský súd.

Ohľadne namietaného porušenia ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. poriadku a samotného hodnotenia dôkazov, krajský súd na základe preskúmania odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa a na základe štúdia predloženého spisového materiálu dospel k záveru, že okresný súd sa správne, logicky a presvedčivo vysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre jeho rozhodnutie. Všetky vykonané dôkazy súd prvého stupňa náležite, jednotlivo aj vzájomne vyhodnotil a dospel tak k správnym a úplným skutkovým záverom, ktoré aj podľa názoru odvolacieho súdu plne zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania. Predmetný skutok sa aj podľa názoru krajského súdu stal tak, ako to prvostupňový súd správne ustálil vo výrokovej časti napadnutého rozsudku a nepochybne ho spáchal obžalovaný tam rozvedeným konaním. O týchto skutkových záveroch nemá odvolací súd žiadne pochybnosti, tieto sú presvedčivé a vychádzajú z konkrétnych vykonaných dôkazov, ktoré vo svojom súhrne jednoznačne usvedčili obžalovaného zo spáchania tohto skutku. Súčasne možno konštatovať, že podstatou podaného odvolania je snaha obžalovaného dosiahnuť, aby krajský súd prehodnotil vykonané dôkazy a na základe iného hodnotenia v intenciách požiadavky odvolateľa dospel k odlišným skutkovým záverom, než aké urobili prvostupňový súd. Je ale potrebné konštatovať, že skutkový stav bol okresným súdom na podklade vykonaného dokazovania zistený správne a následne bol aj zákone subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu uvedenú v osobitnej časti Trestného zákona.

Ohľadne namietaného kamerového záznamu, ktorým mala byť preukázaná nevina obžalovaného, správne súd prvého stupňa konštatoval, že prípadné časové nezrovnalosti v spojení so záznamom z kamier nepovažoval za také, ktoré by súd viedli k prijatiu záveru, že výpovedi svedka U., resp. poškodeného O. neuverí. V tejto súvislosti okresný súd prihliadol aj na výpoveď svedka Mgr. E., ktorý poukázal na to, že časy uvedené na kamerových záznamoch nie sú totožné so skutočnosťou a že kamery nesnímali miesto, kde malo dôjsť k spáchaniu vyšetrovaného skutku. Nedošlo teda k verifikovaniu tvrdenia obžalovaného o tom, že mu mal poškodený pred vchodom bloku, kde ho mala zachytiť kamera, dobrovoľne odovzdať peniaze na kúpu drog.

To boli podstatné dôvody, pre ktoré odvolací súd rozhodol spôsobom uvedeným vo výrokovej časti tohto rozsudku.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.